

המוסיקאי והזאב

כתבה אנניק לאבאן
ציורים רוזלין דה דיזה

לפני הרבה מאוד זמן, בתקופה בה האנשים עוד הלכו ברגל ממקום למקום, התרחש אירוע מאוד מיוחד.

באותה תקופה הזאבים התקרבו בחורף לכפרים. בודדים או בלהקות הם טרפו כבשים, תקפו את הרועים ויללותיהם בלילות הפחידו ילדי הכפרים.

תושבי הכפר מונטז'ולי, כדי להתגונן בפניהם, וחפרו בורות באדמה וכיסו אותם בענפים, והחיות שהתקרבו לבתיהם יותר מדי נתפסו בהם.

כל בוקר הכפריים היו ניגשים למלכודות אלה ואם מצאו באחת מהן זאב, הוא לא הצליח להימלט מהמוטות המחודדים שלהם.

באותה התקופה הסתובבו בסביבה אומנים רבים שעברו בין הכפרים כדי לשעשע בערבים את התושבים. הכפריים אהבו במיוחד את המוסיקאי הקטן דומיסול. צריך לציין שהצעיר היה כמו תזמורת שלמה. תארו לעצמכם את מראהו. הוא נשא על עצמו ערמה שלמה של כלי נגינה, אקורדיון, חלילים שונים, מצלתיים ושני תופים. ואילו זה לא הספיק, הרי שהוא משך אחריו עגלה קטנה ובה כינור, תוף מרים, מפוחית וקרן יער.

כשהיה מגיע למקום ומתחיל לנגן, כולם
התפלאו ממנגינות של כינורו, מהאווירה
שהנגינה שלו השרתה, מצלילי החלילים שלו
או קצב שמח של האקורדיון.
ציפורים היו מפסיקות את שירתן כדי להקשיב
לו, וכבשים באו ממדרונות ועמדו סביבו,
מוקסמות מהצליל הנפלא שלו.
בני אצילים ביקשו שיישאר באחוזתיהם ויענג
אותם בנגינה שלו, אך דומיסול המשיך תמיד
לדרכו כי אהב להיות חופשי.

באותו ערב המוסיקאי הקטן ירד במדרון,
בדרך שבין שדרות ברושים והתכוון להגיע
לכפר מונטז'ולי. השמש שקעה כבר. דומיסול
הצליח מאוד בחג סן מרטין וניגן שוב ושוב, כך
שמהכפר הקודם יצא לדרך מאוחר.

כעת הוא בקושי הבחין באבנים שבדרך,
והחיש את צעדיו, כי בלבו חשש קצת מהלילה
הקרוב.

קריאת אוח גרמה לו צמרמורת קלה, ואחרי כן
נשמע גם זאב, המיילל ארוכות במרחק.
"אם לא אגיע לפני רדת לילה, אני מסתכן
שיטרפו אותי" חשב, והתחיל לרוץ כשרעש
העגלה שלו מעיר את הציפורים הישנות כבר
על ענפי העצים.

דומיסול החליט ללכת בקיצור דרך כדי
להרוויח זמן. הוא הגיע כמעט לסוף השדרה,
אך פתאום דרך על ענף, וברעש גדול נפל
לתוך מלכודת זאבים. תוך כדי כך העגלה שלו
התנתקה, אך כשהתאושש אחרי הנפילה,
ראה שכל הכלים שלו שלמים ולא ניזוקו.

הוא מצא את עצמו בבור עמוק בעל קירות
זקופים. בעזרת שורשים אחדים שבלטו
מהקירות הוא ניסה לצאת מהבור, אך ללא
הועיל. תשוש התחיל להתכונן לבלות שם
לילה. הכין לעצמו מצע מעלים יבשים בפינת
הבור ונשכב שם. "בבוקר" חשב "יוכל להזעיק
עזרה."

הוא ישן עמוק, אך פתאום העירה אותו
מפולת של ענפים, מלווה בנהמה איומה. הוא
שפשף את עיניו. מה שראה, הקפיא את דמו.
זוג עיניים צהובות נראו בחושך. ללא ספק
זאב נפל למלכודת
לא לקח זמן רב. אם הזאב יתקרב, הרי הוא
יטרוף אותו. מה לעשות? לא היה לו כל נשק
ואפילו לא מקל כדי להתגונן בפני החיה. אבל
לפחות.. אולי הוא יוכל להפחיד את הזאב אם
יכה במצלתיים.

הזאב התקדם לכוון המוסיקאי. דומיסול נתן מיד מכה של מצלתיים "בנג! בנג!" וגם דפיקה על התוף "ראט-טא-טא-טאט"

החיה נעצרה. נראה שהקול החזק הפחיד אותה. לאט, לאט, עיניו של הצעיר התחילו להתרגל לחושך. הוא ראה את הזאב, העומד על רגליו המתוחות. נראה כאילו הוא רוצה להתקרב. ושוב מטח של "בנג! בנג!" וראט-טא-טא-טאט" גרם לו לסגת. כך עברו שעות אחדות. דומיסול התעייף מאוד. גם הזאב נשכב על הארץ, אך לא הוריד את עיניו מהצעיר.

"איך אוכל להחזיק כך עד השחר?" חשב המוסיקאי הצעיר "אני תשוש מדי כדי להמשיך כך. אם כבר צריך למות, שזה יתרחש מהר".

הוא נשכב על ערמת העלים היבשים. אבל
הזאב לא זז. ואז בא רעיון לדומיסול.
הוא הוציא את החליל שלו, ניפח את הלחיים
והתחיל לנגן בשקט. החיה לא ניסתה
להתקרב, אך היא זקפה את אוזניה כלפי
המוסיקאי ועיניה נעשו עגולות יותר, כמו
מהופנטות.

דומיסול בחר את המנגינות המתוקות, הרכות
ביותר, שתמיד הקסימו ילדים ומבוגרים
כאחד. הזאב נשאר ללא תנועה, עיניים
מביטות בהתמדה עליו, אוזניים זקופות.

עבר זמן מה ודומיסול הרגיש שעיניו שלו
נעצמות. ראשו נופל על החזה, ומרוב
העייפות נשכב על מצע העלים, כשהחליל
לידו.

כשהתעורר, השחר הבקיע. השמיים נעשו
ורודים מעל פתח הבור העמוק. הוא הסתובב
קצת על צדו, מופתע שעודנו חי. איזו הפתעה
זו הייתה כשהרגיש לאורך רגלו חום של
פרווה גדולה!

הזאב, החיה המאיימת של הלילה, שכב קרוב
לידו, כשגופו מגן עליו בפני קור הבוקר.
דומיסול הושיט את ידו בהיסוס וליטף את
הפרווה העדינה.

לשון מחוספסת של הזאב ענתה לתנועה זו.
פתאום רצה דומיסול שהזאב יישאר לידו כל
הזמן.

"תמיד רציתי שיהיה לי חבר בדרכי. אשמח
אם אתה תהיה זה" אמר לזאב שהביט עליו
בעיניים מלאות חיבה "אקרא לך וולפגנג. זה
יתאים לך?"

לצערו הזאב לא ידע לדבר ודומיסול לא קיבל
כל תשובה להצעתו.

הוא התחיל עכשיו לחשוב על מה שיקרה
להבא. בקרוב יבואו הכפריים כדי לבדוק את
המלכודות. מה יקרה כשיגלו אותו בחברת
וולפגנג? איך לשמור על הזאב בפני חניתות
שלהם? הוא חיפש ביאוש רעיון כלשהו.

בינתיים הכפר התעורר. האנשים, מזוינים
בחניתות עץ עברו סביב למלכודות, עם הקצב
פיקודור בראשם. הם היו מרוגשים מאוד, כי
בלילה כל תושבי הכפר שמעו רעשים מוזרים,
יללות זאב, דפיקות משונות וגם מנגינות קלות
כמו של רוח. ורוח הרי לא נשבה כלל באותו
הלילה.

היו שאמרו כי המוסיקה הזו באה ישירות
מהשטן. אך פתאום פיקודור נעצר. "שמעו,
הנגינה הזו.. זה שם.. מכוון העמק!"
"זה נשמע כאילו זה בא מהמלכודת הגדולה
שחפרנו לפני שבוע" אמר ג'אן הרועה.
"בוא, נעלה לשם" קראו כולם יחד.
כשהגיעו אל המלכודת, שמעו מוסיקה
מקסימה. פיקודור התכופף מעל החור הגדול,
נשאר כמו קפוא רגעים אחדים, ואז פנה ליתר
האנשים "זה משהו לא יאומן! בואו לראות!"
הם עמדו במעגל אחוזי תדהמה, מביטים
כולם לתוך הבור הגדול. בפנים, מוסיקאי קטן
ניגן בחליל שלו, וזאב ענקי שכב בשקט
לרגליו.

"הי, נגן קטן, אמור לנו מה מעשיך שם עם
הזאב הזה? האם אינך מכשף במקרה?"
שאל פיקודור.

ענה לו קול צעיר "לא, תירגעו, אינני מכשף.
אני המוסיקאי דומיסול. רציתי לבוא לנגן אמש
בכפרכם, אבל נפלתי למלכודת המקוללת
הזו, יחד עם חברי וולפגנג. עזרו לנו לצאת
מכאן במקום לעמוד כמו מאובנים ולהביט
עלינו."

"אבל יש לך שם זאב. אל תחשוב שהוא ימלט
מהחניתות שלנו. לו נועדה המלכודת."
"אתם אומרים זאב, אבל זה הכלב שלי. הוא
מגן עלי בפני שודדים כאשר אני עובר
ביערות. אני אוסר עליכם לגעת בקצה זנבו,
אם תרצו שנבוא אי-פעם לכפרכם!"
הכפריים התייעצו. הם אהבו מאוד את
הערבים בהם ניגן דומיסול.

בסוף הכינו סולם מענפים, ואפשרו לצעיר
ולחיית המחמד שלו לצאת על פני האדמה.
הזאב ברח מיד, במהירות, לתוך היער.
"אל תדאגו" אמר דומיסול "הוא זקוק
להתנועע קצת אחרי לילה בבור. אבל הוא
ידע איך למצוא אותי."
האנשים נענעו בראשיהם בפיקפוק. כלב או
זאב? הם כבר לא הבינו כלום..

אבל למה לשבור ראש? הם חזרו למונטז'ולי
ובאותו הערב כל הכפר רקד.
למחרת דומיסול חזר לחיי הנדידה שלו, קצת
עצוב שאבד את חברו. אך איזו הפתעה!
פתאום הוא ראה בין השיחים זוג אוזניים
זקופות ועיניים צהובות שהביטו עליו נמרצות.
וולפגנג חזר!
מאז החבר שלו ליווה אותו בכל הדרכים,
ודומיסול לא פחד יותר מזאבים.